Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на Асен.

Въпрос № 18

Христо Раянов

Асен нетърпеливо пое листа от квестора. Най-сетне! Двайсет и пет въпроса за Римската империя, за които той се беше готвил цяло лято. В горния десен ъгъл на листа стоеше надпис „Империята“.

Голямото междуучилищно състезание „Империята“ беше най-престижното в целия град. Беше ужасяващо трудно. Въпросите бяха създадени от група професори по история и никой седмокласник не можеше да участва просто така. Наградата обаче наистина си заслужаваше. Победителят получаваше позлатен лавров венец и два билета за екскурзия до Рим.

Още от началото на шести клас Асен мечтаеше за победата. През деня стоеше срещу огледалото и се опитваше да си представи как ще седи венецът на главата му. Вечер, преди да заспи, затваряше очи и пред него изникваше величественият Колизеум.

За разлика от повечето си съученици Асен не само мечтаеше, а и се готвеше. През учебната година си направи списък с книги. Когато дойде лятото, той – вместо да се радва на ваканцията – започна да учи. По цял ден стоеше в стаята си и четеше. Излизаше само до библиотеката. Запомняше години, императори, сенатори, битки, градове, реки, местности. Когато започна седми клас, Асен не мислеше за нищо друго освен за втори октомври. Денят на „Империята“! На първи октомври вечерта Асен се опита да заспи. Вълнението му обаче беше толкова голямо, че очите му отказваха да се затворят.

Сега най-сетне листът беше в ръцете му. Прегледа набързо въпросите. Радостни тръпки преминаха през цялото му тяло. Той знаеше отговора на *всеки един въпрос*! Започна трескаво да отбелязва отговорите си, докато накрая вдигна глава към големия часовник на стената. Бяха минали само някакви си двайсет минути, а до края на състезанието оставаше повече от час. Асен тъкмо се накани да става, когато чу глас:

– Извинете, може ли да попитам нещо?

Високото чернокосо момиче от съседната редица до него стана рязко. Листът с отговорите му изхвърча и се приземи до обувката на Асен. Той се наведе да го вдигне и видя отговорите. Веднага му направи впечатление, че на въпрос № 18 беше отбелязан отговор, различен от неговия. Усмихна се. Очевидно това момиче нямаше да му бъде конкуренция. Подаде му листа и несъзнателно потърси въпроса в своя. Беше отбелязал правилния отговор.

Или пък не?

Съмнение се зароди в ума му. Забравил, че беше готов да предаде листа си, Асен се съсредоточи над въпроса. Възможно ли бе да е сбъркал? Не, няма как. Та той прекара цяло лято в подготовка! Защо изобщо бе погледнал в листа на чернокосото момиче? Времето течеше. Съмнението в него ставаше все по-голямо. Сякаш нещо беше оковало краката му в тежки вериги и не му даваше да се изправи. А може би… Може би пък наистина беше сбъркал и беше извадил късмет, че е видял отговора на момичето.

Когато оставаха само петнайсет минути до края на състезанието, Асен стана и предаде листа си. Отговорът на въпрос № 18 беше задраскан и на негово място беше отбелязан друг.

Седмица по-късно за победител в „Империята“ – най-престижното състезание в града – официално беше обявен… Асен! Той не можеше да си намери място от радост. Беше се готвил толкова дълго и толкова усърдно и ето че бе успял. Почти усещаше венеца върху главата си. Колизеумът го чакаше. Император Асен! Звучеше чудесно.

В деня на награждаването бяха оповестени резултатите, а участниците можеха да видят работите си. Асен разбра, че преднината му е само половин точка. На второ място беше високото момиче с черната коса. Слънчевото настроение на Асен изведнъж се помрачи. Значи той беше победител, но с чужд отговор.

– Какво като е чужд отговор? – се обади едно дяволче в него.

– Това не е ли преписване? – попита Асен.

– Не си виновен, че листът падна.

– Би трябвало да съм втори.

– Ти беше най-подготвен – каза дяволчето. – Цяло лято учи. Не е ли честно ти да спечелиш?

– Аз честно ли спечелих ? – попита Асен.

– И нечестно да е, какво ти пука? Нали ще сложиш венеца? Нали ще отидеш до Рим? – извика дяволчето.

В този момент Асен видя последния въпрос. Беше свързан с цитат от император Марк Аврелий: „Ако не е правилно – не го прави. Ако не е вярно – не го казвай“. Асен се замисли. Искаше да чуе как дяволчето ще реагира на този цитат, но то сякаш бе останало без глас.

Малко преди награждаването Асен влезе в стаята на организаторите. Видя билетите за Рим. Погали венеца. И си пое дълбоко въздух.

Едно високо чернокосо момиче посети Рим тази година. Първият подарък, който купи, беше лавров венец. За Асен.